

Κείμενο: **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΙΑΝΝΗΣ**

Φωτογραφίες: **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΙΑΝΝΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ**

Από πού να ξεκινήσει κανείς, η πληθώρα και η πολυπλοκότητα των παγετώνων, η ποικιλία των πολιτισμών και των τοπίων και η συνεχόμενη ιστορία των εξερευνήσεων, θα ζαλίσει ακόμη και τον πιο αξιόλογο ερευνητή.

Η οροσειρά των Ιμαλαίων απλώνεται σε ένα τόξο μεγαλύτερο από 2.500 χιλιόμετρα, από το Αφγανικό Χιντουκούς (Hindu Kush) μέχρι τη ζούγκλα της Μπούρμα, χωρίζοντας την Ινδία από τα ερημικά υψίπεδα του Σινκιανγκ (Sinkiang) και του Θιβέτ. Ακόμη κατά μήκος των συνόρων Νεπάλ - Θιβέτ όπου η οροσειρά γίνεται στενότερη το τοπίο είναι απείρως μεγαλύτερο και πολυπλοκότερο από τις Ευρωπαϊκές Άλπεις. Στα Βόρειο-Δυτικά, όπου ο Ινδός ποταμός σχηματίζει το ελικοειδές φαράγγι μεταξύ του Καρακόραμ και των Ιμαλαίων, το πλάτος ξεπερνά τα 180 χιλιόμετρα και για να διασχίσει κανείς σήμερα με αυτοκίνητο τον πασίγνωστο δρόμο του Karakoram Highway χρειάζεται τρεις δύσκολες μέρες.

Οι άνθρωποι ζουν σ' αυτές τις περιοχές εδώ και χιλιάδες χρόνια και τα πιο σημαντικά περάσματα ήταν γνωστά πολύ πριν έρθουν οι Ευρωπαίοι. Η ευρω-κεντρική ιστορία των Ιμαλαίων είναι ίσως σε αρχικά στάδια και οφείλεται κυρίως στην αποικιακή ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας. Ο Μέγας Αλέξανδρος έφθασε στα Δυτικά Ιμαλία, ο Μάρκο Πόλο έγραψε μια ασαφή γεωγραφική περιγραφή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του από το Badakshan και τα Pamir διασχίζοντας τα βόρειο-δυτικά όρια των Ιμαλαίων. Ο Ιταλός Ιησουΐτης Ippolito Desideri έκανε ένα εκπληκτικό ταξίδι από το 1716 έως το 1721 περ-

νώντας από το Kashmir στο Ladakh και μέσω των κοιλάδων Indus και Tsangro στην πρωτεύουσα του Θιβέτ, Λάσα και κατόπιν νότια μέσω ενός περάσματος στο Νεπάλ.

Ο Godfrey Vigne, ένας θαρραλέος Βρετανός εξερευνητής, μεταξύ του 1836 και 1838, εξερεύνησε εκτεταμένα την περιοχή του Kashmir καθώς και το Baltistan, Ladakh προσπαθώντας να φθάσει τα περάσματα των Hispar, Mustagh και Karakoram. Με την επιστροφή του έκδωσε τον πρώτο χάρτη της περιοχής του Karakoram, αρκετά ανακριβή, ωστόσο για πρώτη φορά φαινόταν η απεραιτοσύνη και η πολυπλοκότητα των οροσειρών και των παγετώνων.

Μετά τον Vigne ξεκινά μια εποχή φημισμένων εξερευνήσεων για το Karakoram: οι ανακαλύψεις των αδελφών Schlagintweit το 1850, η αποστολή των Godwin-Austen στον παγετώνα Baltoro το 1861, η διάσχιση του δυτικού Mustagh Pass το 1897 από τον Francis Younghusband, η αποστολή του Conway το 1892, το θρυλικό κατόρθωμα των William και Fanny Workman, Tom Longstaff με την ανακάλυψη του μεγαλύτερου παγετώνα του Karakoram, τον Siachen το 1909. Ο Δούκας του Αμπρούτζι (Duke of Abruzzi) έκανε την πρώτη απόπειρα για το K2 και το 1914 ο σύντροφός του Filippo de Filippi εξερεύνησε τον παγετώνα Rimo. Το 1937 και 1939 ο Eric Shipton ήταν ο ηγέτης μιας εκτεταμένης αποστολής στα παγετωτικά συστήματα του Snowlake. Η εξερεύνηση πλέον συνδέθηκε με την ορειβασία και οι Ευρωπαίοι εξερευνητές έφεραν μαζί τους οδηγούς βουνού. Ο Conway στοχεύει τις κορυφές, αξιώνει το Silver Throne και προσπαθεί το ακόμη μεγαλύτερο Baltoro Kangri. Ο Δούκας

του Αμπρούτζι (Duke of Abruzzi) σ' αυτή την απομονωμένη γωνιά του Kashmir αναζητά μεταξύ άλλων μια διαδρομή για την κορυφή του K2, μια διαδρομή που ακολουθήθηκε αργότερα από την Αμερικανική ομάδα του Charles Houston και ονομάστηκε Abruzzi Spur. Ο Δούκας σημείωσε μικρή πρόοδο στο K2 αλλά σχεδόν πέτυχε στο Chogolisa, κάνοντας νέο ρεκόρ υψομέτρου στα 7.400μ.

Τέλος του '50 αρχές του '60 είναι η χρυσή εποχή της ορειβασίας για την περιοχή. Το Karakoram παραδίδει τις κορυφές Rakaposhi, Trivor και το Mustagh Tower σε Βρετανικές ομάδες, Gasherbrum II και Broad Peak σε Βρετανικούς, Hidden Peak και Masherbrum στον Αμερικανό Nick Clinch καθώς και το Gasherbrum IV σε μια Ιταλική αποστολή με το θρυλικό Riccardo Cassin και τον τότε νεαρό βιρτουόζο Walter Bonatti.

25 Ιουνίου 2011, Islamabad

Το αεροπλάνο μέσω Bahrein προσγειώνεται στο Rawalpindi. Με 40οC ξεκουραζόμαστε στον ξενώνα στο Islamabad, που ευτυχώς έχει κλιματισμό. Στην τηλεόραση παίζουν ειδήσεις, βομβιστής αυτοκτονίας στο Multan, είναι άραγε η Ισλαμική Δημοκρατία του Πακιστάν μια ασφαλής χώρα; Έχουμε μια μέρα στη διάθεσή μας και κάνουμε τουριστικές διαδρομές σ' αυτή τη νεόδμητη πόλη που σχεδίασε το 1960 ο Έλληνας αρχιτέκτονας Δοξιάδης. Μεγάλοι καλό-συντηρημένοι δρόμοι, όμορφοι λόφοι με πράσινο και μια λίμνη με πολύ καλή οργάνωση! Ο κόσμος φιλικότατος και πράος! Αισθανόμαστε άνετοι και ασφαλείς! Οι τιμές χαμηλές και φροντίζουμε να τρώμε στα πιο καλά εστιατόρια, αποφεύγοντας τυχόν γαστρεντερικές διαταραχές.

Skardu

Ξεκινήσαμε με το mini van για Skardu. Ένα μονότονο και μεγάλο ταξίδι που διαρκεί δυο μέρες. Τα 750 χιλιόμετρα διασχίζουν το περίφημο Karakoram

Highway διανυκτερεύοντας στο χωριό Chillas (1.060μ). Ταξιδεύουμε παράλληλα με τον Ινδό ποταμό, περνάμε από γέφυρες και κόβουμε δρόμο μέσω του ορεινού περάσματος Babusar Pass, σε υψόμετρο 4055μ. Σε μια μικρή στάση αγοράζουμε βερίκοκα τα οποία καλλιεργούνται μεθοδικά στην περιοχή, ενώ ο καιρός μάς αφήνει να ρίξουμε μια ματιά στο Nanga Parbat. Φθάνουμε στο Skardu (2.287μ) κουρασμένοι από το κούνημα στο αυτοκίνητο, αφού δεν επιτρέπει καθόλου ύπνο. Το χωριό είναι αρκετά μεγάλο και αποτελεί την πύλη εισόδου των ορειβατών. Έχει καλή αγορά τροφίμων και ορειβατικός εξοπλισμός πωλείται σε πολλά μαγαζιά. Την επόμενη μέρα συνεχίζουμε το εξάωρο ταξίδι (150 χιλιόμετρα) με τα χαρακτηριστικά jeep του 1974, μέσω κακοτράχαλου δρόμου για το Askoli (3.000μ). Λίγο πριν το χωριό ο δρόμος είναι κατεστραμμένος από λιθόπτωση και αναγκάζομαστε να φορτωθούμε τα σακίδια και να συνεχίσουμε με τα πόδια. Ένα μικρό χωριό, όαση πρασίνου, μέσα στο γκριζο και άγριο τοπίο των βουνών.

“Τα εκατό χρόνια των Θεών θα είναι λίγα για να μας διηγηθούν τις δόξες των Ιμαλαίων”,

έγραψε εδώ και πολλά χρόνια ένας σοφός Ινδουιστής

Αναβάσεις στο εξωτερικό

Παγετώνας Baltoro, μια γκαλερί του βουνού

Το γραφείο με το οποίο κλείσαμε το ταξίδι οργανώνει τους βαστάζους και ξεκινάμε την πεζοπορία δίπλα από τον ποταμό Braldu. Ο Αυστραλός Mat, ένας από την επταμελή ομάδα όμως δεν συνεχίζει, αντιμετωπίζει σοβαρά γαστρεντερικά προβλήματα, θα επιστρέψει στο Skardu για ιατρική παρακολούθηση. Άμμος και πέτρα δυσκολεύουν το περπάτημα, όμως είμαστε χαρούμενοι που μετά από τρεις μέρες ταξιδιού με αυτοκίνητο τελικά μπαίνουμε στο στοιχείο μας. Φθάνουμε στην κατασκήνωση Jhula (3.200μ, 6ω 30λ) αφήνοντας αριστερά το μονοπάτι για Biafo, Hispar. Η επόμενη μέρα μάς βρίσκει στην κατασκήνωση Payu (3375μ, 7ω 30λ) όπου θα κάνουμε μια επιπλέον μέρα ξεκούρασης. Ο καιρός είναι γενικά καλός, με τις μεσημεριανές ώρες να κλείνει με ασθενείς βροχοπτώσεις και 10oC περίπου. Από το Paju φαίνεται η «γλώσσα» του Baltoro, μεγάλη και βρώμικη. Επιτέλους το άλλο πρωί περπατάμε στον παγετώνα μας και μας έχει φάει η σκόνη.

Ο παγετώνας Baltoro έχει μήκος 62 χιλιόμετρα και είναι από τους μεγαλύτερους του κόσμου, εκτός των πολικών περιοχών. Σχηματίζει τον παραπόταμο του Ινδού Shigar και ο ίδιος τροφοδοτείται από τον παγετώνα Godwin Austen, από τη νότια πλευρά του K2, τον Abruzzi και τα παγετωτικά συστήματα που κατεβαίνουν από το γιγαντιαίο Gasherbrum, τον Vigne από το όρος Chogolisa και τέλος τον παγετώνα Yermamendu του Masherbrum. Ο μεγαλύτερος παγετώνας Fedchenko βρίσκεται στο Τατζικιστάν, στην περιοχή των Παμίρ με μήκος 77 χιλιόμετρα, ακολουθεί ο Siachen στα Νοτιοανατολικά του Baltoro, με 70 χιλιόμετρα και στα Βορειοδυτικά ο Biafo, με 63 χιλιόμετρα μήκος.

Πορεία για την κατασκήνωση Koburtse (3.930μ 6ω 30λ) και η θέα αριστερά μας θυμίζει κινηματογραφική ταινία, τα καρτέ από αριστερά αποκαλύπτουν τις κορυφές, Payu (6610μ), Uli Biaho (6417μ), Trango Group με την πιο χαρακτηριστική κορυφή του Nameless Trango (6239μ). Κάπου εκεί πάνω σαν να βλέπω τον Kurt Albert να παλεύει σε μια σχισμή της Eternal Flame, αναρωτιέμαι αν αυτό που ζω είναι όνειρο ή πραγματικότητα. Από το απόγευμα και όλη τη νύχτα βρέχει και η θερμοκρασία πέφτει κοντά στον ένα βαθμό. Το πρωί ο καιρός βελτιώνεται και συνεχίζουμε τη διάσχιση αυτού του άσχημου παγετώνα για την κατασκήνωση Urdokas (4050μ, 3ω). Αν και η πορεία είναι μικρή χρονικά, είναι ατελείωτη από όμορφα τοπία των γύρω κορυφών, είμαστε σε μια μαγική χώρα με φανταστικούς πύργους και κάστρα. Από πάνω μας ορθώνεται ο γρανιτένιος «καθεδρικός ναός», Cathedral (5.866μ) και δεξιά του σαν εξαπτέρυγα το Lobsang Spire (5707μ). Η κατασκήνωση είναι στην πλαγιά του βουνού, δεξιά του παγετώνα, και ίσως είναι το πιο όμορφο μπαλκόνι για να απολαύσει κάποιος τον καφέ του. Η επόμενη κατασκήνωση είναι το Goro (4.380μ, 6ω), περπατάμε σε παγετώνα με πολλές πέτρες και ζέστη. Η μύτη και το στόμα ξεραίνονται, είμαστε πάνω από τα 4000μ. Μαζί μας είναι και η Ισπανική αποστολή που θα σκαφαλώσει το Gasherbrum II (8035μ). Δεξιά υψώνεται το εντυπωσιακό Masherbrum (7821μ), η βόρεια ορθοπλαγιά του είναι τόσο άγρια και δύσκολη που ίσως αυτό να το κάνει τόσο γοητευτικό. Στα αριστερά μέσα κρυμμένο διακρίνεται το Mustagh Tower (7273μ) σαν ένα καλλιτεχνικό γλυπτό πασπαλισμένο με χιόνι, ενώ μπροστά μας αρχίζουν να εμφανίζονται το Broad Peak (8047μ) και το Gasherbrum IV (7925μ).

Στη Χώρα των Γιγάντων

Το πρωί στο Γογο έχει κρύο αλλά σύντομα οι πρώτες ακτίνες του ήλιου μάς ζεσταίνουν. Η διαδρομή είναι καταπληκτική και σε 4 ώρες φθάνουμε σε ένα από τα πιο όμορφα μέρη του πλανήτη, το Concordia (4.650μ). Ένα συναισθηματικό αλαλούμι με αναστατώνει, θέλω να κλάψω και να γελάσω, υποκλίνομαι στη μεγαλειότητα του K2 (8611μ), του Broad Peak (8047μ), του Gasherbrum IV (7925μ), του Mitre (6025μ) και πιο πίσω του Baltoro Kangri (7.312μ), Snow Dome (7.160μ) και Chogolisa (7.665μ). Δεν μπορώ να πιστέψω ότι τελικά είμαι εδώ, στο μέρος που ονειρεύτηκα τόσες φορές! Στο βάθος το K2, η τέλεια πυραμίδα, το «άγριο βουνό».

Το δεύτερο ψηλότερο βουνό του πλανήτη, μετά το Everest αποτελεί το σύνορο του Baltistan του Πακιστάν και της αυτόνομης περιοχής του Xinjiang της Κίνας. Πήρε το όνομά του κατά τη μεγάλη Τριγωνομετρική Αποστολή του 1856 από τον Thomas Montgomerie. Τακτική της αποστολής ήταν να ονοματίζει τις κορυφές με το χαρακτηριστικό γράμμα K, αρχικό του Karakoram, και ένα αριθμό. Αν και υπάρχουν αναφορές για το τοπικό όνομά του ως Choghoi, τελικά επικράτησε το K2. Ίσως η πιο δύσκολη «οχτάρα» του κόσμου και αυτό φαίνεται από τη θνησιμότητα που καταγράφεται, για κάθε τέσσερα άτομα που πάτησαν την κορυφή, ένα πέθανε στην προσπάθεια.

Μετά από αρκετές αποστολές η κορυφή πατήθηκε για πρώτη φορά στις 31 Ιουλίου του 1954 από τα μέλη της Ιταλικής αποστολής Lino Lacedelli και Achille Compagnoni, μέσω της κόψης Abruzzi που ήταν και η πιο λογική γραμμή του βουνού.

Οι φωτογραφικές μηχανές έχουν πάρει φωτιά. Ο καιρός μάς αφήνει να απολαύσουμε τη θέα και όλοι λιάζονται έξω από τα αντίοκνη. Κάνουμε παρέα με τους Ισπανούς που προγραμματίζουν ανάβαση στο Gasherbrum. Η αποστολή απαρτίζεται από την ορειβατική, με αρχηγό το γνωστό Carlos Pauner και την πεζοπορική ομάδα, που θα τους συνοδεύσει μέχρι την κατασκήνωση βάσης και θα συνεχίσει αργότερα για το πέρασμα Gondogoro La. Οι Ισπανοί μάς ενημερώνουν ότι ο καιρός θα κρατήσει δυο μέρες και μετά δίνει χιονοπτώσεις. Αυτή η πληροφορία μάς αλλάζει τα σχέδια. Ερχόμαστε σε δίλημμα ή θα πάμε στην κατασκήνωση βάσης του K2 με πιθανότητα να χάσουμε το Gondogoro La λό-

γω κακοκαιρίας ή το παρακάμπουμε και συνεχίζουμε για Ali Camp. Αποφασίζουμε να μην πάμε μέχρι το base-camp του K2, γιατί θεωρούμε ότι δεν έχει μεγάλο ενδιαφέρον και να συνεχίσουμε. Άλλωστε όλοι θέλουν να τελειώσουν το trek και όχι να επιστρέψουν από τα ίδια.

Gondogoro La

Το πρωί μαζεύουμε και ξεκινάμε για τον παγετώνα Vigne. Οι βαστάζοι με απλό ρουχισμό, πλαστικά παπούτσια και με τόσο βάρος στην πλάτη κινούνται γρήγορα. Αισθανόμαστε υποχρεωμένοι σ' αυτούς τους ανθρώπους. Ο καιρός δείχνει καλός και όλοι αναρωπιόμαστε αν πήραμε τη σωστή απόφαση. Σε 5 περίπου ώρες φθάνουμε στο Ali Camp (5.010μ) και το μεσημέρι εμφανίζονται τα πρώτα σύννεφα πάνω από τις κορυφές, τώρα είμαστε σίγουροι ότι πήραμε τη σωστή απόφαση, ο καιρός αλλάζει ραγδαία. Το πρόγραμμα προέβλεπε μια μέρα εγκλιματισμού στο Ali Camp αλλά ο καιρός δε μάς το επιτρέπει. Περνάνε τρεις ώρες χαλάρωσης και αρχίζει να χιονίζει δυνατά, ετοιμάζουμε σακίδια και μετά από ένα μικρό σνακ αναχωρούμε τα μεσάνυχτα για το πέρασμα Gondogoro La (5.650μ). Την ομάδα οδηγεί ο μόνιμα εγκατεστημένος στην περιοχή Πακιστανός οδηγός της Hushe Team. Τα παιδιά αυτά είναι εκπαιδευμένα να οδηγούν τις ομάδες και να φροντίζουν για τα σταθερά σχοινιά ανάβασης και κατάβασης. Το σκοτάδι και το χιόνι μάς δυσκολεύουν όλους, ακόμα και οι βαστάζοι δυσανασχετούν. Μετά από λίγη γκρίνια αποφασίζουμε ότι μπορούμε να περάσουμε το πέρασμα χωρίς όμως καθυστερήσεις. Η ορθοπλαγιά μέχρι τον αυχένα είναι απότομη. Η διαδρομή ντιρέκτ ανηφόρα, αποφεύγοντας τα σεράκ δεξιά και αριστερά και είναι εξοπλισμένη με σταθερά σχοινιά. Ξημερώνει αλλά δεν βλέπουμε τίποτα! Τα σύννεφα πυκνά και χιονίζει ασταμάτητα. Φθάνουμε στον αυχένα, περίπου 5.650μ, όπου η ομάδα των οδηγών έχει φτιάξει ένα πρόχειρο κατάλυμα για ξεκούραση και αμέσως ετοιμαζόμαστε για την κατάβαση. Μένω έκπληκτος βλέποντας την απότομη βράχνη πλαγιά χιονισμένη, γεμάτη κόσμο να κατεβαίνουν στα σταθερά σχοινιά. Εδώ τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα με τόσο κόσμο στο βουνό, που είμαι σίγουρος ότι δεν διαθέτουν τις γνώσεις για αυτές τις συνθήκες. Σίγουρα αυτό δεν είναι ένα συνηθισμένο trekking, όπως έχουν οι περισσότεροι στο μυαλό τους ή έχουν κάνει στο Nepal. Από το σακίδιο βγάζω έναν μεγάλο ιμάντα και με έναν αυτο-

σφιγγόμενο κόμπο στο σταθερό σχοινί κατεβαίνω γρήγορα και με ασφάλεια. Πολλοί δεν χρησιμοποιούν ασφάλεια και απλά κρατάνε το σχοινί με τα χέρια, πράγμα επικίνδυνο αφού μια ενδεχόμενη πτώση θα είχε τραγικές συνέπειες. Κινοίμαι γρήγορα γιατί δεν θέλω να πέσει τίποτα στο κεφάλι μου και σύντομα φθάνω στο μονοπάτι που καταλήγει στον παγετώνα. Διασχίζουμε τη μορένα και κατόπιν το μονοπάτι μέχρι την καταπράσινη κατασκήνωση του Khuyusrang. Μετά από λίγη ώρα έρχονται και οι υπόλοιποι της ομάδας που έμειναν πίσω, παρέα με τους βαστάζους και το κλίμα γίνεται εορταστικό. Μας πήρε περίπου οχτώ ώρες ανέβα - κατέβα για το Gondogoro La και όλοι μαζί στο αντίοκνη τραπεζαρία απολαμβάνουμε ζεστό τσάι και συζητάμε γι' αυτή την εμπειρία. Είμαστε χαρούμενοι που τελικά καταφέραμε να περάσουμε το Gondogoro La, τον κρυφό πόθο αυτού του trek, όλοι χωρίς προβλήματα.

Αναβάσεις στο εξωτερικό

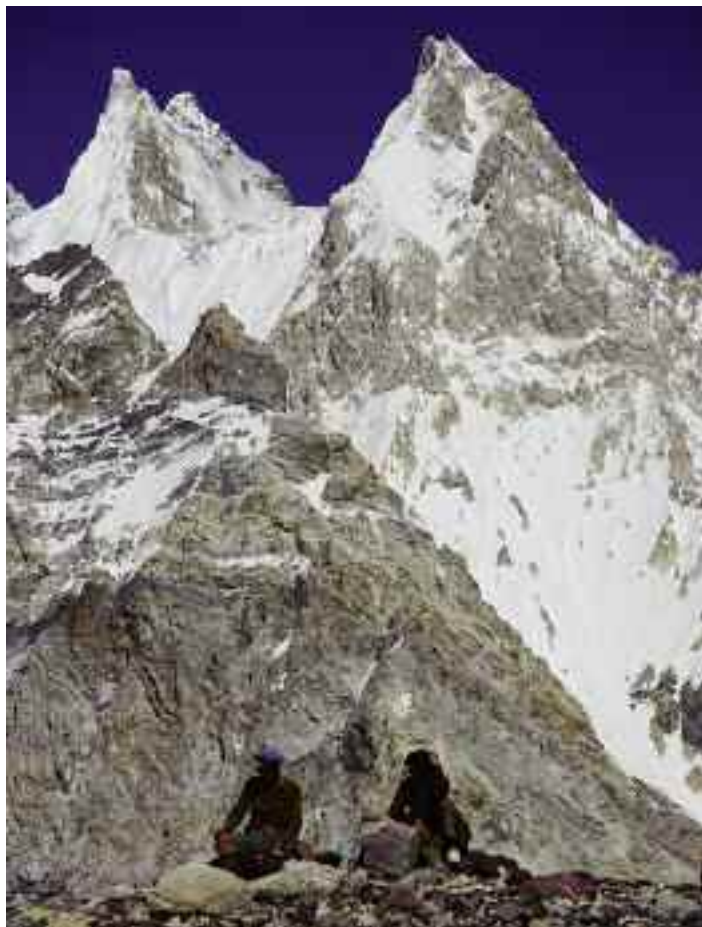
Επιστροφή

Την επόμενη μέρα διασχίσαμε τον παγετώνα Gondogoro και καταλήξαμε στην κατασκήνωση Dalsangpra (4250μ, 4ω). Ο καιρός συνεχίζει να είναι χάλια αλλά δεν μας ενδιαφέρει πλέον. Το τοπίο από εδώ και κάτω γίνεται καταπράσινο με τις ωραίες μυρωδιές των δέντρων και των φυτών, κάτι που είχαμε ξεχάσει για πολλές μέρες. Στην κατασκήνωση Saitcho (3330μ 4ω), κάνουμε ένα γενικό πλύσιμο στο ποτάμι που κατεβαίνει από τον παγετώνα Charakusa και τα βουνά K6, K7. Το βράδυ οι Πακιστανοί φίλοι μας πλέον, διοργανώνουν χορό με τραγούδι. Μαθαίνουμε ότι μετά από εμάς το πέραςμα έκλεισε λόγω κακο-

καιρίας και οι Ισπανοί θα έπρεπε να επιστρέψουν πίσω στο Askoli. Τραγικό να έχεις φθάσει μέχρι εκεί και τελικά να επιστρέφεις από τα ίδια, αλλά έτσι είναι το βουνό, πρέπει να αποδέχεσαι τη φύση του! Τελευταία μέρα πεζοπορίας μέχρι το Hushe (3050μ, 3ω) με τα παιδιά του χωριού να μας υποδέχονται με χαμόγελα και πειράγματα. Η φτώχεια είναι φανερή σε όλα τα επίπεδα, σίγουρα αυτό που ζούμε είναι ένα ταξίδι στο παρελθόν. Οι άνθρωποι του Baltistan μιλούν μια αρχαία διάλεκτο του Θιβέτ και πολλά μνημεία όπως σκαλιστά βράχια με τη μορφή του Βούδα βρίσκονται διάσπαρτα σε όλη την περιοχή γνωστή ως «Μικρό Θιβέτ». Κατά το 14ο - 15ο αιώνα επήλθε εξι-

σλαμισμός, ωστόσο πολλά στοιχεία στην κουλτούρα τους, όπως το αλατισμένο τσάι, το γυναικείο χτένισμα και τα κοσμήματα παραπέμπουν ακόμα στο Θιβετιανό πολιτισμό. Αν και η ανάπτυξη βελτίωσε την πρόσβαση, οι άνθρωποι του Baltistan εξακολουθούν να παραμένουν αποκομμένοι από τον πολιτισμό.

Ολοκληρώνοντας αυτό το Ονειρικό ταξίδι, χαζεύουμε τις φωτογραφίες που τραβήξαμε. Όλοι μας καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι τα όνειρα έχουν θειική μορφή, απλώς για μια στιγμή της ζωής μας γίνονται πραγματικότητα και επιστρέφουν στη αρχική τους κατάσταση. Ξαναγίνονται Όνειρα!

Πρακτικά:

Βίζα. Για να ταξιδέψετε στο Πακιστάν απαιτείται βίζα που εκδίδεται στην Πρεσβεία του με κόστος 100€. Προσπαθήστε να έχετε μαζί σας μια επιστολή του ορειβατικού συλλόγου όπου ανήκετε για τη συμμετοχή σας στο trekking καθώς και μια από το γραφείο που θα κλείσετε το ταξίδι, βοηθούν πολύ στη διευκόλυνση της διαδικασίας.

Επιλογή γραφείου. Ψάχνοντας στο internet θα βρείτε πολλά γραφεία που οργανώνουν το συγκεκριμένο trekking. Κάντε μια έρευνα αγοράς χωρίς βιασύνη και διαβάστε forum και εντυπώσεις. Πολλά γραφεία έχουν έδρα την Ευρώπη και κοστίζουν ακριβότερα από τα Πακιστανικά. Εμείς επιλέξαμε το Snowland Treks and Tours και μείναμε ικανοποιημένοι. Διαβάστε προσεκτικά το Trip Dossier που θα σας στείλουν, τι καλύπτει στην τιμή. Κόστος για το γραφείο περίπου 1000€ ανά άτομο. Αυτή η τιμή είναι από τις χαμηλότερες που βρήκαμε, υπολογίστε ένα μικρό ποσό για tip στους βαστάζους. Η έννοια του φιλοδώρηματος στο Πακιστάν είναι πολύ διαδεδομένη και πολλές φορές γίνεται ενοχλητική! Προσπαθήστε να το ξεκαθαρίσετε από την αρχή των συμφωνιών με τους υπεύθυνους του γραφείου.

Αν σας ζητήσουν προκαταβολή, ο καλύτερος τρόπος να στείλετε χρήματα στο Πακιστάν, είναι μέσω εταιρειών όπως η Western Union.

Αεροπορικά Εισιτήρια. Κλείσαμε τα εισιτήρια έξι μήνες πριν με Gulf Air και μας κόστισαν 570€. Φροντίστε να αφήσετε περιθώριο δυο μέρες τουλάχιστον από την έναρξη και το τέλος του προγράμματος του γραφείου, έτσι και θα μπειτε στη νοοτροπία της χώρας, θα απολαύσετε τα αξιοθέατα και θα αισθανεστε ασφάλεια για τυχόν αλλαγή στο πρόγραμμα.

Τι να περιμένετε. Το Πακιστάν είναι μια πολύ φθηνή χώρα, γι' αυτό μην πάρετε πολλά μετρητά. Ίσως 150€ είναι αρκετά για τα υπόλοιπα έξοδά σας. Προτιμήστε γραφεία συναλλάγματος και όχι τράπεζα, θα βρείτε πολλά σε εμπορικές περιοχές του Ισλαμαμπάντ.

Η διατροφή είναι πολύ σημαντική, προτιμήστε να τρώτε σε καλά εστιατόρια ή ξενοδοχεία, αφού όλα τα άλλα έχουν χαμηλά σάνταρτ σε συνθήκες υγιεινής. Τα περισσότερα φαγητά τους είναι καυτερά, οπότε αν κάποιος έχει πρόβλημα καλό είναι να το διευκρινίζει από την αρχή. Στο Πακιστάν απαγορεύεται το αλκοόλ και δεν τρώνε χοιρινό κρέας. Το μικροβιακό φορτίο είναι διαφορετικό και αρκετά μεγάλο σ' όλη τη χώρα, καλό είναι εκτός από το βασικό φαρμακείο να απευθυνθείτε στο γιατρό σας για ειδικές αντιβιώσεις (π.χ. Ciproxin) που θα σας συμβουλευσει.

Το Πακιστάν, αν και ακούγεται συχνά στα μέσα ενημέρωσης για τις βομβιστικές ενέργειες, είναι μια ασφαλής χώρα. Παρ'όλαυτά έχει ελλείψεις σε οργάνωση και υποδομή, γι' αυτό καλό είναι να κάνετε μια ταξιδιωτική ασφάλεια, ώστε να είστε καλυμμένοι για «τυχόν» ατυχίες!

Στο Trekking. Αν και το Gondogoro είναι trekking, μην ξεχαστείτε ότι ανεβαίνετε σε υψόμετρο 5.650μ. Αν δεν έχετε βρεθεί ξανά σε τέτοιο υψόμετρο, τότε να έχετε στο νου σας την ασθένεια του υψομέτρου, καθώς και όλες τις αλλαγές που επέρχονται στο σώμα. Ένας καλός οδηγός είναι το βιβλιαράκι της Medex που έχει μεταφραστεί και στα ελληνικά «Ταξιδεύοντας σε μεγάλο υψόμετρο». Κατεβάστε το από το internet δωρεάν.

Ο καιρός είναι ευμετάβλητος και όλα να τα περιμένετε, ακόμη και μια σημαντική αλλαγή στο πρόγραμμα ανάβασης.

Γενικά απαιτείται ευρύτητα πνεύματος και υπομονή για να απολαύσει κάποιος αυτό το ταξίδι. Η κούραση και η ταλαιπωρία θεωρούνται δεδομένες, ωστόσο η φιλικότητα των ανθρώπων και οι μαγικές εναλλαγές των τοπίων κάνουν αυτό το ταξίδι ανεπανάληπτο.

